

Juridische informatie ten behoeve van het juist functioneren van het politieapparaat

Om vanuit juridisch perspectief meer zicht te krijgen op de spagaat waarin veel politiemedewerkers zich vandaag de dag bevinden, en op de bijbehorende morele vragen, is dit document opgesteld in samenwerking met juristen en (ex)politiemedewerkers. Het gaat in op de vraag en de behoefte van veel (politie)mensen om de kennis van het recht en de wet te vergroten op een zodanige wijze dat dit voor iedereen helder is en houvast biedt. Op die manier kan vanuit het recht, dat de rechten en vrijheden van ons mensen waarborgt, een bijdrage geleverd worden aan het verstevigen en/of herstellen van de Nederlandse rechtsstaat.

Deel 1: Achtergrond

Centrale vraag:

In hoeverre is er sprake van een ambtsmisdrijf wanneer het uitvoeren en handhaven van wetgeving de bevolking geestelijk mishandelt of terroriseert?

Kernprobleem:

Als politiemann kom je bij diverse indringende situaties – denk bijvoorbeeld aan demonstraties – tegenover je medemensen te staan. Je staat daar dan niet alleen als politiemann, maar ook als (groot)ouder, echtgenoot, broer of zus, tegenover een andere (groot)ouder, echtgenoot, broer of zus. Jij staat daar als handhaver, de ander als verdediger van zijn, en heel waarschijnlijk ook jouw rechten. Is het uiteindelijke doel van beide partijen dan niet hetzelfde? Willen jullie niet beiden rechten verdedigen?

Maatschappelijke situatie

Het raakt de samenleving diep wanneer fundamentele zekerheden opeens geen zekerheid meer blijken te zijn en ook in de afzienbare en mogelijk zelfs verdere toekomst onzeker blijven. We zijn collectief geconfronteerd met onder andere:

- Inbreuken op de lichamelijke integriteit.
- Onzekerheid op het gebied van arbeid en inkomen.
- Onduidelijkheid over het recht op onderwijs met het steeds weer naar huis sturen van klassen, e.d.
- Ondernijning van het recht op gezondheidszorg door het uitstellen van noodzakelijke medische handelingen bij mensen wier levenskwaliteit daardoor drastisch achteruitging en sommigen dit zelfs met de dood moesten bekopen.

En dit alles in het licht van een angst voor een bedreigend virus en de daaruit voortvloeiende maatregelen, die door heel veel mensen niet als proportioneel werden en worden ervaren. Die maatregelen hadden ingrijpende gevolgen voor de inrichting van het leven van de burger:

- Het risico je onderneming of baan te verliezen.

- Het moeten maken van grote schulden om economisch overeind te blijven, vaak nadat al het spaargeld, inclusief het spaargeld voor het pensioen, is opgebruikt.
- Het verlies van dagbesteding.
- Eenzaamheid als gevolg van alle maatregelen, waarbij niet alleen ouderen het zwaar hebben, maar een kwart van de jongeren zelfs suïcide heeft overwogen en de toekomst als perspectiefloos ervaart.

Dit, en nog veel meer, roept angst en frustratie op, temeer daar er geen enkele verantwoording wordt afgelegd, kritische en alternatieve geluiden niet mogen worden gehoord, de staatsschuld onverantwoord hard is gestegen (wie gaat dat straks allemaal betalen?), etc. In de praktijk wordt het uiten van de eigen mening en het recht op demonstratie sterk bemoeilijkt. Begrijpelijk dat dit het verzet alleen maar aanwakkert. Maar het heeft ook tot gevolg dat de politie veel krediet bij een deel van de bevolking heeft verloren.

De rol van de politiek

In deze onzekere en chaotische tijd kunnen we constateren dat de door de politiek doorgevoerde wijzigingen in wet- en regelgeving bijdragen aan onzekerheid en chaos. Deze wijzigingen hebben ook voor de politie zelf grote gevolgen. Veel mensen, en met name die met publieke uitvoerende taken, zitten in een spagaat. Zij krijgen instructies of bevelen om handelingen te plegen die strijdig zijn met de Grondwet, de mensenrechten en andere (inter)nationale wetten en verdragen, en die handelingen wringen ook vaak met het eigen moreel kompas. Wordt er geen gehoor gegeven aan wat de meerdere opdraagt, dan volgt er een gesprek waarin dikwijls geschermd wordt met dreiging van verstoorde werkrelatie, strafoverplaatsing, ontslag, enz. Op deze wijze worden mensen met uitvoerende taken bang gemaakt en onder hoge psychische druk gezet. In zo'n geval kan er sprake zijn van (ernstige) geestelijke mishandeling en dan zou je zelfs kunnen spreken van tirannie.

In veel gevallen leidt dit tot uitsluiting op een of meer werk- of andere gebieden, wat feitelijk neerkomt op discriminatie als beschreven in artikel 90 quater van het Wetboek van Strafrecht.

Morele vragen

De huidige situatie daagt de overheidsdienaar uit om zichzelf een aantal morele vragen te stellen:

- "Ben ik wel goed bezig?"
- "Wil ik als wetshandhaver wel met een geweldsmonopolie inbreuk op het fundamenteel recht maken, waarbij sprake is van schendingen van Grondwet, mensenrechten en burgerrechten, waardoor tevens de democratie en de rechtsstaat ondermijnd worden?"

De eed of belofte die elke diender heeft afgelegd is niet vrijblijvend en verbindt de politieambtenaar zich daar ook aan te houden. *"Ik zweer (beloof) trouw aan de Koning, aan de Grondwet en aan de wetten van ons land. Ik zweer (beloof) enz. enz."* Op die eed is het gezag van de verkregen bevoegdheid gebaseerd. Daaruit is in dat gezag de discretionaire bevoegdheid ontstaan, maar die wordt door de rechten van de mens begrensd.

Schending van de eed/belofte is schending van integriteit en wordt altijd beoordeeld en behandeld als een ambtsmisdrijf waarmee de toegekende bevoegdheid per direct komt te vervallen. De politieambtenaar handelt dan niet langer in de rechtmatigheid van zijn

bediening en de politieambtenaar draagt dan persoonlijk de aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid voor dit wederrechtelijk handelen.

De spagaat is daardoor de volgende:

- De agent moet een bevel opvolgen; doet hij dat niet, dan heeft dat voor hem op meerdere vlakken grote gevolgen (psychologische druk, functioneren in het team, discriminatie, dreiging baan te verliezen, etc.)
- Zijn eed dwingt hem de Grondwet en daarmee de rechten van de mens te eerbiedigen, maar veel bevelen houden rechtstreeks een schending van die eed in, waarbij uitvoering gelijkstaat aan een ambtsmisdrijf.

Het is daarom van het grootste belang dat ieder zelf goed nadenkt over de morele vragen.

Deel 2: Beroepscode en waarden van de politie

Waarden en beroepscode

Integer, betrouwbaar, moedig en verbindend. Deze vier kernwaarden van het Nederlandse nationale politiekorps vormen de toetssteen voor alle politiemensen. Elke minuut, dag en nacht, thuis, op het werk, of waar je ook bent. Met het afleggen van de eed of belofte onderschrijft de politiemans deze waarden.

Citaten van Erik Akerboom

Erik Akerboom is de voormalig korpschef politie Nederland. Hier volgen een paar van zijn uitspraken, gebaseerd op de beroepscode van de politie¹:

Citaat 1. “Wie bij de politie werkt, houdt zich aan de wet*. Je laat jezelf al helemaal niet verleiden tot fraude of corruptie**. Collega’s en burgers kunnen er blind op vertrouwen dat gevoelige informatie bij jou veilig is. Wat je ook doet in ons korps – operatie of bedrijfsvoering – het geldt voor iedereen”.

Commentaar:

*De wet is strafrecht, wetgeving is civiel recht en regelgeving is bestuursrecht.

**Fraude of corruptie zijn strafbare feiten.

Citaat 2. “De samenleving* verwacht maatschappelijk** verantwoord en moreel onberispelijk gedrag van ons”.

Commentaar:

*Een samenleving is hoe de mensen met elkaar leven in hun publiek recht, mensenrecht.

Een samenleving kenmerkt zich ook door ongeschreven wetten en cultuurgebonden regels.

** Een maatschappij is hoe mensen samenleven in hun zakelijk privaat recht (burgerrecht).

Citaat 3. “Grote kans echter dat je als politiemedewerker tegen dilemma’s aanloopt die bepaald niet altijd zwart-wit zijn. Vaak zijn dit grijze gebieden die morele vragen oproepen, waarvan je het antwoord niet vindt in onze protocollen, procedures en richtlijnen. Dan draait het om jouw eigen verantwoordelijkheid en inschattingsvermogen. Jouw kennis,

¹ <https://kombijde.politie.nl/binaries/content/assets/academie/algemeen/beroepscode-politie-8-jan-2017.pdf>

kunde, ervaring en besef van wat wel en niet deugt* moeten leiden tot een antwoord dat aansluit bij de kernwaarden die wij met elkaar delen”.

Commentaar:

*Een duidelijk beroep op het eigen moreel kompas!

Citaat 4. “Je staat er beslist niet alleen voor. Iedereen in het korps kent soortgelijke dilemma’s. Laten we daarover vooral met elkaar in gesprek gaan en ervaringen delen. Parkeer je oordeel en luister eerst goed naar de ander. Houd je mening voor je, totdat je echt de feiten kent. Want bij wantrouwen voeden is niemand gebaat. Leg zelf je eigen problemen op tafel. Durf jouw twijfels over gedrag van anderen bespreekbaar te maken. En blijf daarbij vooral de nuance zien tussen een argeloze misstap* en gedrag dat niet deugt.”

Commentaar:

*Een argeloze misstap is evenzeer strafbaar. Hoewel in zo’n geval wellicht de opzet ontbreekt, kan een argeloze misstap enorme consequenties hebben en kan aan die persoon worden toegerekend als bijv. laakbaar gedrag. Indien daardoor schade ontstaat, brengt dit van rechtswege een eenzijdige, rechtens afdwingbare verbintenis tot stand als bedoeld in artikel 6:162 BW (onrechtmatige daad).

Citaat 5. “Maak tijd en ruimte voor een open en openhartige dialoog met elkaar over wat goed gaat en wat beter kan. Over kwesties die wellicht jouw of onze integriteit raken. Wees dus – zeker ook onderling – waakzaam en dienstbaar. Daarmee help en behoed je elkaar. Het komt ons korps enorm ten goede en draagt eraan bij dat wij ons zo complexe, uitdagende en kwetsbare vak kunnen blijven uitoefenen zoals het hoort. Aarzel dus niet om jezelf en elkaar vragen te stellen. Hoe komt mijn gedrag over? Kan die collega dit eigenlijk maken? Wat moet de buitenwacht er wel niet van denken?

Onze beroepscode wil je helpen om zulke vragen – met elkaar – duidelijk en overtuigend te beantwoorden. Een ruggensteun bij ons doen en laten. Elke dag weer en onder alle omstandigheden.”

Interne problematiek: de BPOC verhoren

Het zijn mooie citaten, maar interviews en verhoren van politiemensen bij de BPOC laten een beeld zien van onveiligheid voor veel agenten die zich kwetsbaar opstellen, morele vragen stellen of psychisch in de problemen komen door wat hun geweten zegt, en de opdrachten die ze moeten uitvoeren. De verhoren bij de BPOC zijn onder ede, zijn op video opgenomen en zijn gedeponereerd bij een notaris.² Ondanks dat de BPOC hun rapport hierover wilde aanbieden aan de Tweede Kamer en de Minister van Justitie, werd dit geweigerd.

De agenten hadden zelf met hun verhaal en hun dilemma’s naar buiten willen komen, maar zij, en bij sommigen ook hun gezin, werden bedreigd. Die bedreigingen kwamen vanuit de eigen gelederen.

Het is opvallend hoezeer de verklaringen van agenten uit heel verschillende regio’s met elkaar overeenkomen. Een goed voorbeeld is verklaring nummer 9:

² De transcripties van de verhoren zijn te lezen op <https://bpoc2020.nl/politieverhoren/>

“Ik ben... en werk 15 jaar als politieagent en later ook bij de Mobiele Eenheid. Mijn redenen om bij de BPOC2020 te verklaren zijn divers. Ik werd getriggerd door de berichten van de BPOC2020 dat meer dan 40 collega’s verklaard hadden. Daarom leg ik vandaag, 1 maart 2021, mijn verklaring af.

U vraagt mij wat voor mij de belangrijkste reden is om te verklaren.

Daar kan ik kort over zijn: het geïnstitutionaliseerde geweld als onderdeel van ons optreden als Mobiele Eenheid tijdens demonstraties. Maar ook wanneer we ter plaatse worden geroepen bij overtredingen van de maatregelen, zoals de mondkapjesplicht en avondklok. Ik herken dat er sprake is van een dehumanisatie van demonstranten, overtreders van de maatregelen en tegenstanders van het regeringsbeleid. Dat leidt ertoe dat je ‘kunt leven’ met het toepassen van extreem gewelddadig optreden: degene die je slaat is gevoelsmatig geen mens, maar een ‘wappie’, ‘gevaar voor de volksgezondheid’, ‘relschopper’, of, zoals Rutte het noemde, ‘doorgesnoven hooligan’. Dat de overheid bij monde van Rutte, de Minister-President van Nederland, demonstranten met bijnamen ontmenselijkt, is te triest voor woorden.

Als ME-er ga je niet in gesprek met demonstranten. Dat was en is een goede regel. Als agent heb je die vrijheid wel. We gaan het gesprek echter niet meer aan. Dat is ook beleid vanuit de leiding: ‘praten met die figuren heeft geen zin’. Ik ga als agent echter regelmatig met hen in gesprek. In de meeste gevallen zie ik gewoon bezorgde burgers, mensen die hun baan zijn kwijtgeraakt, eenzame mensen, bange mensen.

Wanneer collega’s mij tijdens demo’s (als agent) hebben zien spreken met demonstranten, krijg ik later direct vragen, zoals ‘je bent toch niet te aardig voor die asociale?’ Ik ontwijk zo’n vraag, en merk dat ik steeds meer als een outsider gezien word.

Als ME-er wordt er vervolgens van mij verwacht, dat ik diezelfde mensen ‘de lange lat laat zien’, ‘een wappie-behandeling geef’, ‘op de de aluhoed ram’, en ga zo maar door. Ik hoor demonstranten soms schreeuwen ‘Befehl ist Befehl, refererende aan WOII. In het begin schrok ik daarvan, en vond die vergelijking ongepast. Maar ik moet nu tot mijn verdriet erkennen dat het klopt: het geweld is onderdeel van het beleid. Wanneer je niet meedoet, lig je eruit. Ik doe dus niet meer mee. Het ziekteverzuim neemt toe binnen de organisatie. Dat verbaast mij niets. Het is de enige weg om het te ontlopen, op ontslag nemen na.”³

Het verwijst naar de rol van de politiek, naar de interne cultuur bij de politie en naar de polarisatie in de maatschappij waar de politie actief mee te maken heeft, zowel extern als intern. Het BPOC-rapport over de politie laat zien dat de politie zelf de Grondwet overtreedt en rechten van mensen schendt, en dat maakt het stellen van moreel belangrijke vragen des te acuter.

Psychische gevolgen van de spagaat voor de agent

De spagaat maakt dat de agent onder grote psychische druk komt te staan. Hij kan die druk proberen te weerstaan door hem te ontkennen en te overschreeuwen, bijvoorbeeld door bravoure of machogedrag, waarbij hij in navolging van uitspraken in de politiek de ‘tegenstanders’ ontmenselijkt – waarmee hij tegen zijn eed ingaat – en door collega’s die hij ziet worstelen als softies te zien en te behandelen of zelfs te discrimineren – waarmee hij het tegengestelde doet van wat Akerboom de agent voorhoudt. Kortom: de agent overtreedt

³ <https://bpoc2020.nl/pdf/Transcriptie%20politieverhoor%209.pdf>

hiermee zelf wetten en regels. Het BPOC-rapport staat vol met verhalen hierover en voorbeelden hiervan.

Of hij ziet het dilemma onder ogen, waarvoor hij de prijs betaalt van een groot innerlijk conflict, dat weer kan leiden tot stress, angsten, lichamelijke klachten met ziekteverzuim als gevolg, en eventueel het besluit een andere baan te zoeken. Voor hem is het steeds moeilijker bevelen op te volgen waarvan hij ofwel voelt dat ze onrechtvaardig zijn ofwel weet dat het misdrijven zijn. Maar hij móét ze opvolgen en staat oog in oog met burgers waar hij eigenlijk niet tegen wil optreden.

Vanuit het ministerie en de korpsleiding komt vooralsnog geen hulp in deze; het beeld dat naar voren komt is dat het probleem ook op dat niveau onvoldoende wordt gezien, al dan niet bewust, of wordt ontkend. In elk geval heeft toenmalig demissionair minister Grapperhaus fel en afwijzend gereageerd op ook maar de geringste aanwijzing waar het BPOC mee kwam. Daarmee is de gewone agent aan alle kanten op zichzelf teruggeworpen, en moet hij zich staande zien te houden in het conflict tussen beroepscode en waarden enerzijds, en de praktijk anderzijds.

Deel 3: De juridische analyse

De rechtsstaat

Eenieder wordt geacht de wet en het recht te kennen, en dat geldt dubbelop voor hen die deze handhaven. Zie Art. 3:11BW t/m 3:14 BW.⁴

Het is natuurlijk voor veruit de meeste mensen ondoenlijk de wet te kennen, en het is ook zeker niet nodig in de strikte zin van het woord. Maar in een notendop is het heel simpel te vervatten: Niet doden, niet stelen, niet liegen en niet dwingen (dat is Publiekrecht/Strafrecht); de rest is 'in overeenkomst in welbevinden bij vrije wil' (dat is Privaatrecht).

Nederland, zo wordt ons altijd geleerd, is een rechtsstaat, maar wat houdt een rechtsstaat nu in? Een rechtsstaat is een staat waarin de grondslag van statelijk gezag in het recht wordt gelegd en waarin de uitoefening van dit gezag in al zijn verschijningsvormen onder de heerschappij van het recht wordt geplaatst. De rechtsstaatgedachte is ontwikkeld als reactie tegen de praktijk van absolute vorsten (zoals Lodewijk XIV). Vanuit de rechtsstaatgedachte moet willekeur voorkomen worden en worden rechtszekerheid en rechtsgelijkheid bevorderd.

In een rechtsstaat worden burgers tegen de macht van de staat beschermd door wetten. Onafhankelijke rechters kunnen bij een conflict oordelen en worden geacht de wetten te volgen. Een rechter kan bij overtredingen sancties opleggen die wettelijk geregeld zijn. Als de rechters in een staat niet onafhankelijk zijn, mag die staat geen rechtsstaat genoemd worden.⁵

Een van de belangrijkste pijlers van de rechtsstaat is de 'Rule of Law'. Deze houdt in dat ook een overheid zich dient te houden aan de wet(ten) en verdragen die het zelf heeft gemaakt, dan wel waarvoor getekend is.

⁴ Alle wetsartikelen die genoemd worden kunnen online geraadpleegd worden op <https://maxius.nl/>

⁵ <https://nl.wikipedia.org/wiki/Rechtsstaat>

De vraag is of dat ook gebeurt, houdt de overheid zich daaraan? Als we kijken naar de Covid-19 maatregelen en de juridische grondslag hiervoor dan blijkt dat die grondslag ontbreekt.

Onrechtmatig

Het heeft heel lang geduurd voordat het SARS-CoV-2 virus op lijst A werd geplaatst, en GEEN van de maatregelen die de overheid in die tussentijd heeft genomen, heeft ook maar enige juridische grondslag. Zolang een virus niet op lijst A staat, is er ook geen meldingsplicht ten aanzien van dit virus.

De conclusies die de GGD, het RIVM en de overheid getrokken hebben, zoals een lockdown, de avondklok, de 1,5 meter afstand houden, demonstraties verbieden, mondkapjesplicht en de spoedwet kenden daardoor geen enkele juridische grondslag en zijn daarmee onrechtmatig. Het demissionaire kabinet voerde dus regels en wetten door in schending van democratische (internationale) verdragsregels en wetgeving. De spoedwetgeving en het vaccinatiebeleid alsook de mondkapjesplicht zijn o.a. in strijd met het verdrag van Aarhus omdat de ministeriële bevoegdheid ontbrak,” aldus Tjerk de Haan. Zijn getuigenis bij de BPOC2020 is ook te zien op YouTube.⁶

Het dossier van het onderzoek van Tjerk De Haan is overigens ook naar het ICC (internationaal strafhof) gestuurd. Niet alleen zijn de spoedwet en de Covid-19 maatregelen onrechtmatig en strafrechtelijk vervolgbaar volgens de Nederlandse wet, zoals uit het dossier van Tjerk De Haan blijkt; die maatregelen zijn hoe dan ook strafbaar naar internationaal strafrecht.

Zo dient het dragen van een mondkapje geen medisch doel, omdat ze eenvoudigweg niet werken tegen verspreiding van virussen, maar is het een gedragsbeïnvloedingsexperiment, zoals ook ministers Kajsa Ollongren en Tamara van Ark in een persconferentie publiekelijk hebben medegedeeld. Hun uitspraken zijn nog op Bitchute te zien.⁷

Experimenten, Helsinki en Neurenberg

Voor experimenten gelden dwingende voorwaarden zoals die zijn vastgelegd in de Code van Neurenberg, waar niet van afgeweken mag worden. (Zie Appendix). De Code van Neurenberg is een set ethisch-medische onderzoeksprincipes met betrekking tot onderzoek en experimenten op of met mensen. De Code kwam na afloop van de Tweede Wereldoorlog voort uit de Processen van Neurenberg en waren een antwoord op de nazi-experimenten die tijdens de oorlog onder meer door Josef Mengele waren uitgevoerd.

⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=BOZJVlshFA>

⁷ <https://www.bitchute.com/video/VAj4NsikbUuO/> en <https://www.bitchute.com/video/Ea4yP9LRJ2MF/>

Verklaring van Helsinki

In deze verklaring worden richtlijnen en basisprincipes gegeven voor het verrichten van wetenschappelijk geneeskundig onderzoek op mensen, en de omstandigheden waaronder deze zijn toegestaan. In grote lijnen komt de verklaring erop neer dat het belang van de patiënt altijd voorop staat en zwaarder weegt dan het belang van het onderzoek, dat deelname strikt vrijwillig moet zijn en dat de arts steeds het belang van de patiënt voorop moet stellen en zo nodig de patiënt tegen zichzelf moet beschermen. Onderzoek is alleen toegestaan als de resultaten ook gepubliceerd worden en als de onderzoeksopzet wetenschappelijk verantwoord is, zodat de conclusies ook geldigheid hebben.

Het onderzoek is bovendien alleen dan toegestaan als het niet op een andere minder riskante of minder belastende manier kan worden verricht en als er niet al een betere behandeling of methode bekend is. Of aan al deze voorwaarden voldaan wordt, moet worden getoetst door commissies die zelf geen belang hebben bij het onderzoek.

Zowel de Code van Neurenberg (1947) als ook de Verklaring van Helsinki (1964) zijn internationale verdragen waar ook Nederland zich aan verbonden heeft via ondertekening door de volksvertegenwoordiging. De lichamelijke integriteit en de eigen vrije wil is het grootste goed van de mens. Je zou het bijna heilig kunnen noemen. Een inbreuk op jouw lichamelijke integriteit kan en mag alleen als je daar geheel uit vrije wil toestemming voor geeft. Daarbij moet jij wel volledig geïnformeerd worden over de voor- en nadelen die deze inbreuk op jouw lichamelijke integriteit tot gevolg zouden kunnen hebben zodat jij zelf een weloverwogen keuze kan maken.

Mondkapjes en Covid-19 “vaccinaties” zijn experimenten die lichamelijke en/of geestelijke schade kunnen veroorzaken. Wetenschappelijk bewijs dat deze bescherming bieden tegen het Covid-19 virus (of welk virus dan ook) ontbreekt.⁸

Schending en strafbaar

Ondanks het bovenstaande hebben minister-president Mark Rutte en toenmalig minister van VWS, Hugo de Jonge, besloten tot het verplichten van mondkapjes ondanks dat nooit is aangetoond dat het werkt tegen datgene waarvoor wij ze moesten dragen. Inmiddels stapelen wereldwijd de wetenschappelijke onderzoeken zich op die controleerbaar en herhaalbaar zijn en die aantonen dat het dragen van mondkapjes juist zeer schadelijk kan zijn voor zowel diegenen die ze dragen, als wel voor diegenen die zich om de drager van het mondkapje heen bevinden.

Experimenteren op mensen zonder hun uit vrije wil gegeven expliciete toestemming zijn verboden volgens internationaal strafrecht. Iemand dwingen zich daaraan toch te onderwerpen is eveneens strafbaar volgens internationaal strafrecht zoals de Neurenbergse Principes (zie Appendix). Elke ambtenaar die zich hieraan schuldig maakt, maakt zich schuldig aan het ambtsmisdrijf zoals gesteld in Art. 365 SR, wegens schending van ambtseed en inbreuken op recht van een ander.

Het UVRM is destijds opgesteld om fundamentele mensenrechten en vrijheden onder welke omstandigheid dan ook, zonder enige uitzondering, te waarborgen zie Art. 30 UVRM. Juist in

⁸ <https://www.blckbx.tv/corona/bewijs-dat-mondkapjes-zinloos-zijn-carla-peeters> Zie ook: <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/33205991> en <https://www.hpdetijd.nl/auteurs/dr-carla-peeters/>

tijden van crisis zijn deze rechten van fundamenteel belang voor het behoud van onze menswaardigheid en vrijheid van wil, evenals de Nederlandse Grondwet.

De Neurenbergse principes⁹ zijn een geheel van internationale rechtsbeginselen die na de Tweede Wereldoorlog zijn opgesteld. Deze beginselen maken integraal deel uit van het Handvest van Neurenberg, dat geschreven was om een rechtsgrond te hebben om de Duitse oorlogsmisdadigers te veroordelen in de processen van Neurenberg. Die rechtsgrond was nodig omdat de oorlogsmisdadigers volgens het destijds geldende Duitse recht in veel gevallen rechtmatig gehandeld hadden. De Neurenbergse principes worden tegenwoordig ook als de basis van het internationaal strafrecht beschouwd.

Hoewel de 7 artikelen (zie Appendix) alle even belangrijk zijn, licht ik er hier twee uit:

- Art. I. Iedereen die een handeling verricht die gelijkstaat aan een misdaad naar internationaal recht is daar aansprakelijk voor en kan daarvoor gestraft worden.
- Art. IV. Het feit dat een persoon gevolg gaf aan een bevel van zijn overheid of een hogergeplaatste, ontheft hem niet van zijn aansprakelijkheid naar internationaal recht, mits een morele keuze voor hem in feite mogelijk was.

Conflictregels

Maar wat nu als een wet conflicteert met een andere wet, zoals in dit geval de coronamaatregelen conflicteren met internationaal recht? Hiervoor geldt de Lex specialis, superior en posterior. In dit geval moet worden gekeken naar de Lex superior. Deze Lex superior is een afkorting van Lex superior derogat legi inferiori. Deze Latijnse term houdt in dat de hogere wet voorgaat op lagere wetgeving zoals hieronder in volgorde is aangegeven:

Lex superior – van hoog naar laag:

- Internationale verdragen en Europees gemeenschapsrecht.
- Statuut van het Koninkrijk.
- Grondwet.
- Wetten in formele zin.
- Algemene maatregelen van bestuur.
- Ministeriële regelingen.
- Provinciale verordeningen.
- Gemeentelijke verordeningen, verordeningen van product en bedrijfschappen en waterschapsverordeningen.

Nu we hebben kunnen vaststellen dat experimenten niet verplicht mogen worden, dat dwang daarop, ook al was het in opdracht van een overheid of een hogergeplaatste, strafbaar is gesteld naar internationaal strafrecht en wij tevens hebben kunnen vaststellen dat de Lex superior internationaal (straf)recht boven het nationaal recht/wet stelt, kunnen we nu ook concluderen dat eenieder die gehoor geeft aan de uitvoering van deze strafbare handelingen naar internationaal recht aansprakelijk is voor het eigen handelen in die uitvoering. Daarnaast zijn de schendingen van het grondrecht in strijd zijn met de ambtseed. Het opleggen en de uitvoering ervan, wordt echter niet door een enkeling gedaan maar in samenwerking met diverse organen en organisaties. Deze samenwerking, of beter gezegd samenspanning, is ook strafbaar gesteld naar internationaal recht, net als in het Nederlands strafrecht, zie Art. 285 SR.

⁹ https://nl.wikipedia.org/wiki/Neurenbergse_principes

Geestelijke mishandeling

Het volk wordt onder grote druk, drang en dwang gezet en gehouden, vaak gepaard gaande met straffen als boetes of vrijheidsbeneming, maar ook uitsluiting door ridiculisering, laster, smaad en bedrog, en er wordt hen angst aangejaagd. Dit is geestelijke mishandeling en niet zelden gaat het ook gepaard met fysieke mishandeling.

Dwang is geestelijke mishandeling en is strafbaar.¹⁰

Geestelijke mishandeling en het aanjagen van angst wordt ook wel psychische of emotionele mishandeling genoemd en is strafbaar gesteld in het Nederlands Wetboek van Strafrecht; Art. 303, 304a, 304b en 96 SR.

Langdurige en herhaalde geestelijke mishandeling levert grote spanningen op die kunnen leiden tot psychische klachten en zelfmoord. Geestelijke mishandeling van een volk is een zeer zwaar internationaal misdrijf. Experts hebben zich reeds zeer kritisch uitgelaten over de methode die organisaties toepassen in de uitvoering van de corona-maatregelen.

Foltering als gesteld in geestelijke mishandeling is een nationaal en internationaal misdrijf! Er wordt onder andere verwezen naar Art. 3 EVRM, Art. 303 SR, Art. 5 UVRM, Art. 273f SR, en ook de term mensenhandel wordt daarbij genoemd.

In het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO)¹¹ is bepaald dat niemand onderworpen mag worden aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Geestelijke mishandeling onder politiemensen komt nu ook vaker voor, want ook de politie wordt misbruikt, op een wijze die gelijk staat aan terreur, om de politieke agenda door te voeren.

Geestelijke mishandeling wordt als een zware mishandeling gekenmerkt, maar ook als internationaal misdrijf gezien en dus ook als een terroristisch misdrijf bestempeld zoals bedoeld in Art. 83 SR.

Politie ook zelf in de fout

In de uitvoering/handhaving van de politieke agenda plegen politieambtenaren zelf ook strafbare feiten. Onvergetelijke en schokkende beelden waarbij bijvoorbeeld een hondengeleider van de ME een hond inzet op een reeds weerloos op de grond liggende man, terwijl een aantal ME'ers met de lange lat op deze man inslaan, zijn destijds wereldwijd in de media geweest en staan de meesten van ons nog helder op het netvlies. Filmopnamen lieten duidelijk zien dat de hondenbegeleider de hond naar het slachtoffer op de grond toe trok, kennelijk met de bedoeling een nog dreigender situatie te scheppen, maar dat de hond tegenstribbelde. De hond voelde de onrechtmatigheid van de situatie beter aan dan zijn baas!

¹⁰ <https://www.bitchute.com/video/SFIZsyd4bptZ/>

¹¹ <https://wetten.overheid.nl/BWBV0001017/1979-03-11>

Veel handelingen die door politieambtenaren werden uitgevoerd zijn strafbare feiten, zie bv. Art. 28, 303, 304a, 304b, 305 en 425 SR. Dit incident is veelvuldig op beeld vastgelegd en zelfs internationaal sterk afgekeurd.

Onder grote druk van collega's en leidinggevendenden wordt men gedwongen mee te doen aan het plegen van deze strafbare feiten. Meer en meer politieambtenaren verklaren hierover onder ede in bijv. de al eerdergenoemde Buiten Parlementaire Onderzoekscommissie 2020 (BPOC2020).

Rapport van VN-rapporteur Nils Melzer

Nils Melzer is de speciale VN-rapporteur op het gebied van marteling. Hij publiceerde op 29 maart 2022 een rapport over buitensporig politiegeweld in Nederland.¹² In zijn rapport komt onder andere het waterkanon-incident aan de orde. Hij stoort zich aan het feit dat de politie dit gebruik van geweld 'professioneel' noemde en ook dat de politie vond dat een tuchtrechtelijk onderzoek niet nodig was. De beelden spreken voor zich, zo stelt hij, en zegt daarover het volgende:

“Ten eerste, het slachtoffer werd geraakt met een waterkanon vanaf een gevaarlijk korte afstand, waarmee een niet-dodelijk wapen potentieel dodelijk werd. Ten tweede lijkt deze levensbedreigende aanval niet te zijn voorafgegaan door een effectieve waarschuwing of andere voorzorgsmaatregel. Ten derde kan potentieel dodelijk gebruik van geweld tegen een niet-gewelddadig persoon – die op geen enkele manier een bedreiging vormde – nooit beschouwd worden als nodig en proportioneel in relatie tot het beoogde doel.”

Ook was Melzer verbolgen over het feit dat de politie geen haast leek te maken met het bieden van eerste hulp aan de zwaargewonde vrouw.

De wetshandhavers zijn van groot belang en dienen de wet te handhaven. Wanneer zij dit niet doen is het een teloorgang van de vrijheid, democratie en rechtsstaat.

Bedreiging

In het Wetboek van Strafrecht is in titel 18, dat gaat over misdrijven tegen de persoonlijke vrijheid, bedreiging met bepaalde misdrijven opgenomen. Het gaat daarbij vooral om bedreiging onder voorwaarde; waarbij de voorwaarde middels bedreiging aan het slachtoffer wordt opgedrongen, waardoor diens handelingsvrijheid beperkt wordt. Ook in het civielrecht vinden we het thema bedreiging terug, en wel in artikel 3:44 BW. Het is daar beschreven als een wederrechtelijke rechtshandeling. Die is van rechtswege nietig wanneer de 'mens van vlees en bloed' in 'zijn persoon' (dus als natuurlijk persoon) of 'zijn goed' bedreigd wordt. Ofwel: je mag iemand noch als mens en noch in zijn hoedanigheid als natuurlijk persoon bedreigen, en ook geen bedreiging vormen voor zijn bezittingen. Het woord 'nietig' betekent in de rechtsdoctrine dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Het Juridisch woordenboek schrijft over het begrip nietig het volgende:

Rechtshandelingen hebben pas rechtsgevolg als ze op de juiste manier tot stand zijn gekomen of als partijen, betrokken bij die rechtshandeling, handelingsbekwaam zijn. Een ongeldige rechtshandeling is nietig. De gronden voor nietigheid staan in de wet. Als een rechtshandeling nietig is, dan is het alsof de rechtshandeling nooit heeft bestaan. Nietigheid geschiedt van rechtswege, dat wil zeggen: er hoeft geen beroep op te worden gedaan. Een

¹² <https://spcommreports.ohchr.org/TMResultsBase/DownloadPublicCommunicationFile?gId=27178>

nietige rechtshandeling (bijvoorbeeld een rechtshandeling in strijd met de wet, goede zeden of openbare orde is) is dus automatisch ongeldig.

Ambtsmisdrif

Wanneer een ambtenaar in functie een misdrijf pleegt of laat plegen, dan is er sprake van een ambtsmisdrif. Ingevolge Art. 84 SR eerste lid is een bewindspersoon een ambtenaar. Onder ambtenaren worden leden van algemeen vertegenwoordigende organen verstaan. Als er een vermoeden bestaat dat een ambtsmisdrif is gepleegd, is aangifte verplicht. Iedereen kan aangifte doen van een ambtsmisdrif.

Artikel 3 Wet Ministeriële Verantwoordelijkheid bepaalt dat onder ambtsdelicten wordt verstaan ambtsmisdrifven of ambtsovertredingen, begaan door een lid van de Staten-Generaal, een minister of een staatssecretaris in die betrekking. Ook de strafbare feiten begaan onder één der verzwarende omstandigheden omschreven in artikel 44 SR vallen eronder. Zie ook: Notitie handelingsperspectief ambtsmisdrifven.¹³

Wanneer de mensenrechten, zoals vervat in de UVRM, getekend op 10 dec.1948, door de staten niet worden gerespecteerd, is er eveneens sprake van een ambtsmisdrif.

Ondanks het debat van de hoogste rechtscolleges in de Eerste Kamer blijft de Staat de mensenrechten schenden en de rechtsstaat ondermijnen. Interessante informatie is te halen uit de deskundigenbijeenkomst ter voorbereiding op het debat over de staat van de rechtsstaat¹⁴, de live streaming op 3 febr. 2021 van de staat van de rechtsstaat in Europa¹⁵ en het item 'Waarschuwing: rechtsstaat en democratie onder druk' – 3 Hoge Colleges van Staat, in Buitenhof van 25 april 2021¹⁶,

Samenspanning is een voorbereidingsdelict dat bestaat zodra twee of meer personen overeengekomen zijn om een staatsgevaarlijk misdrijf te plegen, bijvoorbeeld een terroristische aanslag.¹⁷

Op de hierboven gestelde misdrijfven is Art. 83 SR van toepassing: een artikel dat terreur betreft. We zien dus ambtsmisdrifven tot op het hoogste niveau.

Terrorisme

Van Dale XIV (2005) definieert terrorisme als: "(het plegen van) gewelddaden (individuele of collectieve aanslagen, gijzelingen, verwoestingen) ter demoralisering van de bevolking om een politiek doel te bereiken." Dat beschrijft feitelijk de politieke situatie anno 2022 als terreur.

Het plegen van of dreigen met geweld gericht op mensen of tegen de maatschappij, met het doel politieke veranderingen af te dwingen, is dus niets minder dan terrorisme. De dwang grote politieke veranderingen door te voeren zoals Het nieuwe normaal, The Great Reset of andere politieke doelstellingen, zoals bijvoorbeeld die van het World Economic Forum (WEF), is nu aantoonbaar sterk. Denk aan bijvoorbeeld slogans als 'Build Back Better'; 'In 2030 you will own nothing, and be happy', etc., waarbij geen van de doelstellingen ooit in verkiezingsprogramma's hebben gestaan.

Hier is artikel 83a SR van toepassing:

¹³ https://www.staten-generaal.nl/9370000/1/j4nvgs5kkg27kof_j9vkvfj6b325az/vl9fihcivvyu

¹⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=gYuXQ8cWTMM>

¹⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=2G038vVn0DY>

¹⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=h97OluFIYOc>

¹⁷ <https://thesaurus.politieacademie.nl/>

“Onder terroristisch oogmerk wordt verstaan het oogmerk om de bevolking of een deel der bevolking van een land vrees aan te jagen dan wel een overheid of internationale organisatie te dwingen iets te doen, niet te doen of te dulden, dan wel de politieke, constitutionele, economische of sociale structuren van een land, of een internationale organisatie ernstig te ontwrichten of te vernietigen”

Minister-president Rutte stuurt de Tweede Kamer een brief over de duiding van het concept Build Back Better:

“Naast herstel worden maatschappelijke problemen aangepakt met het doel een veerkrachtige en duurzame samenleving te creëren. Met het uitbreken van de COVID-19 pandemie is BBB in de context van de mondiale gezondheids-, economische- en maatschappelijke crisis geplaatst.”

Om dit te bewerkstelligen is, en wordt nog steeds, het volk angst aangejaagd en wordt het gegijzeld door vrijheidsbeperkende maatregelen, geestelijke mishandeling, schendingen van grondrechten, mensenrechten en burgerrechten. Deze vrijheidsbeperkende maatregelen worden ook ingezet in de economie en hebben daar een verwoestende uitwerking, waarbij ze ook discriminerend zijn: hele grote spelers als Amazon zien hun winsten gigantisch stijgen terwijl de boekhandel om de hoek moet sluiten als gevolg van de maatregelen.

Alle handelingen hiertoe zijn strafbaar in een veelheid aan wetten, evenals in het Wetboek van Strafrecht.

Transnationaal staatsterrorisme

Staatsterrorisme is een daad die wordt beschouwd als terreur die wordt uitgevoerd, gedoogd of gesteund door een staat. Zoals terrorisme in het algemeen, gaat het over moedwillige aanvallen op burgers, met als doel het bereiken van een politiek of religieus gewenste situatie. Totalitaire regimes pogen om elk aspect van ieders leven te domineren, en datzelfde wordt gedaan door bepaalde internationale groepen en organisaties als een voorspel tot wereldoverheersing.

Het is ieders plicht zich te concentreren op de strijd tegen het terrorisme, ongeacht of het gaat om staatsterrorisme of andere vormen van terrorisme. Het deelnemen aan welke vorm van terrorisme dan ook is strafbaar gesteld in het Nederlands Wetboek van Strafrecht onder art. 140 SR. Kijk ook naar Art. 135 en 140a SR.

Met het raadgevend referendum over invoering van de Europese Grondwet gaf de meerderheid van het volk een duidelijke NEE, wat door de regering terzijde werd geschoven. Hierdoor is de soevereiniteit van het volk vernietigd, de democratie om zeep geholpen, de rechtsstaat afgebroken en in handen van een vreemde mogendheid, namelijk de EU geplaatst. Hierop zijn Art. 93 en 94 SR van toepassing.

Een raadgevend referendum is een referendum dat door een groep burgers is aangevraagd, met als doel de volksvertegenwoordiging raad te geven omtrent een wetsvoorstel. Het referendum werd kort daarna geheel afgeschaft. Hiermee werden de nationale en internationale wetten die de rechten en vrijheden van de mensen waarborgen ons ontnomen en werden onze grondrechten geschonden.

Het Verdrag van Aarhus

De spoedwetgeving en het vaccinatiebeleid als ook de mondkapjesplicht zijn in strijd met het verdrag van Aarhus, dat toegang tot informatie, inspraak van de bevolking en toegang tot de rechter in milieuzaken betreft. Dit verdrag had een belangrijk doel: het Verdrag van Aarhus geeft leden van het publiek (individuen en verenigingen die hen vertegenwoordigen) het

recht op toegang tot informatie en inspraak bij besluitvorming over milieuaangelegenheden, en om verhaal te halen indien deze rechten niet worden gerespecteerd.

Het in gevaar brengen van ons externe en interne leefmilieu is zonder inspraak afgedwongen en daarmee in strijd met artikel 6 van dit verdrag. Denk daarbij onder andere aan een gigantische toename van de vervuiling van de wereld met plastic in mondkapjes en plastic jassen, handschoenen en andere beschermingsmiddelen, maar ook aan de gevaarlijke gevolgen van het dragen van mondkapjes (bacteriële mondinfecties, te weinig zuurstof, etc.). Daarnaast geldt dit evenzeer voor de indirecte dwang om experimentele gentherapie te ondergaan (bij de meeste mensen bekend onder de noemer “vaccinatie”), wat gevaarlijke spike eiwitten/prionen in ons leefmilieu en onze lichamen brengt, naast andere begeleidende stoffen die nooit getest zijn op hun veiligheid.

Artikel 7: Inspraakprocedures bieden het publiek de mogelijkheid schriftelijk of, indien van toepassing, tijdens een hoorzitting of onderzoek met de verzoeker, alle opmerkingen, informatie, analyses of meningen naar voren te brengen die het relevant acht voor de voorgestelde activiteit.

In plaats daarvan zijn alle kritische geluiden en zelfs het stellen van vragen gecensureerd en worden critici en deskundigen, inclusief politici die met informatie komen die niet in het narratief passen, geframed, weggezet als virusontkenners tot en met extreem-rechts, en wordt het spreken en stellen van vragen onmogelijk gemaakt.

Het Verdrag van Aarhus is in 1998 door de Europese Gemeenschap - nu de Europese Unie (EU) - en de EU-landen ondertekend, en het is namens de EU goedgekeurd.¹⁸

Verplichting om aangifte te doen

Wat sterk te denken geeft is dat in het debat ‘De staat van de rechtsstaat’ naar voren kwam dat een onderzoek heeft uitgewezen dat de VVD een aantal jaren eerder de mensenrechten en onze grondrechten wilde afschaffen. Zie hiervoor het YouTube kanaal van de Eerste Kamer: ‘Deskundigenbijeenkomst ter voorbereiding op het debat over de Staat van de Rechtsstaat’.¹⁹

Het is duidelijk dat de crisis die Covid-19 pandemie heet, door handelingen en besluiten van overheden, ook de Nederlandse overheid, is ontstaan dan wel onnodig verergerd is. Het heeft er alle schijn van dat het VVD-doel om mensenrechten en grondrechten af te schaffen via deze weg bereikt gaat worden. Dat betekent dat er NU snel ingegrepen moet worden. Ondertussen is de politie wél ingezet om deze en andere op de achtergrond spelende politieke doelen te helpen realiseren.

Als er strafbare feiten zijn, heeft de politie duidelijke plichten, zoals de verplichting om bij het dragen van kennis van een strafbaar feit op te treden, onderzoek te doen, dan wel deze kennis onverwijld over te dragen aan zijn meerdere. Wanneer zijn meerdere daar dan vervolgens niets mee doet, dan is het aan de diender om te kijken of er een morele keuze voor hem/haar mogelijk is.

Overigens: ieder mens heeft zelf de plicht om aangifte te doen indien hij of zij kennis draagt van een misdrijf; zie hiervoor Art. 160 SV – Art. 165 SV. Deze artikelen beschrijven de verplichtingen ten aanzien van het doen van aangiften en de verplichtingen van het bevoegd gezag in het aannemen van die aangiften. Als de betrokkene kennis draagt van een strafbare

¹⁸ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?uri=celex%3A22005A0517%2801%29>

¹⁹ <https://www.youtube.com/watch?v=gYuXQ8cWTMM>

samenspanning op een tijdstip dat deze misdrijven nog kunnen worden voorkomen, heeft hij/zij eveneens de plicht tot het doen van aangifte in art. 135 SR.

Samenvattend:

Door de politiek is de politie in een spagaat gebracht:

- De politie moet handhaven en orders opvolgen, en
- Politie mensen moeten zich houden aan hun eed.

Als de orders tegen de eed ingaan en neerkomen op een ambtsmisdrijf, zal de mens die de functie van politie heeft in een moreel dilemma komen en een keuze moeten maken die linksom of rechtsom voor hem/haar een probleem is.

Centraal staan dan ook de morele vragen:

- “Ben ik wel goed bezig?”
- “Wil ik als wetshandhaver wel met een geweldsmonopolie inbreuk op het fundamenteel recht maken, waarbij sprake is van schendingen van Grondwet, mensenrechten en burgerrechten, waardoor tevens de democratie en de rechtsstaat ondermijnd worden?”

De spagaat maakt dat de agent onder grote psychische druk komt te staan. Hij kan die druk proberen te weerstaan door hem te ontkennen en te overschreeuwen op manieren waarmee hij zelf wetten en regels overtreedt en het tegengestelde doet van wat Akerboom de agent voorhoudt.

Of hij ziet het dilemma onder ogen, waarvoor hij de prijs betaalt van een groot innerlijk conflict, stress, angsten, lichamelijke klachten etc. Hij móét bevelen opvolgen in de wetenschap dat ze niet kloppen. Een enorm moreel dilemma.

Analyse van de huidige situatie toont aan dat de overheid zelf wetten met voeten heeft getreden en zelf onrechtmatige daden heeft begaan en ambtsmisdrijven heeft gepleegd, en dat nog steeds doet. Daarbij is niet alleen sprake van het veroorzaken van een spagaat met bijbehorende geestelijke mishandeling van de politie, maar door nieuwe wetten, maatregelen, handelingen en besluiten is dat ook het geval voor de hele bevolking. Daarbij wordt de politie gedwongen dit alles te handhaven.

Volgen we de Nederlandse wet, dan is er op dit moment van overheidswege sprake van:

- Het overtreden van de belangrijkste internationale verdragen en afspraken op het gebied van mensenrechten, zoals de UVRM, de EVRM, de Code van Neurenberg, het Verdrag van Helsinki, de BUPO en het Verdrag van Aarhus.
- Onrechtmatige daden.
- Ambtsmisdrijven.
- Samenspanning.
- Terrorisme en terreur.
- Transnationaal staatsterrorisme.

Bij dit alles zijn de wettelijk verboden middelen als dwang, mensenhandel, bedreiging, geestelijke mishandeling en aanzetten tot fysieke mishandeling ingezet, ondersteund door het geweldsmonopolie van de staat, waar leger en politie instrumenten voor zijn. Dit kan mede een achterliggende gedachte zijn waarom de overheidsorganisatie met bijbehorende politieke verenigingen zich vrijgesteld hebben van vervolging van hun publiekrechtelijke rechtspersonen, leidinggevend en opdrachtgevers zoals in Art. 51 SR van toepassing is. Let wel: ook de politie is een publiekrechtelijk rechtspersoon. Feitelijk heeft de overheid hiermee besloten zichzelf boven het recht en de wet te plaatsen, wat het mogelijk maakt om ongestraft tot terreur jegens het volk over te gaan.²⁰

²⁰ <https://www.vrijheidsrechten.nl/overheid-heeft-zich-gevrijwaard-van-strafvervolging/>